

и да му се посочи че най разумното нѣщо е да бѣде чловѣкъ честенъ.

Каква полза може да се очаква за нап-рѣдкѣтъ на общественитѣ нрави, ако тѣзи които обичатъ доброто се борѣтъ по между-си защото не го обичатъ по сжщий начинъ? Когато ние се препираме, душитъ ни избѣг-ватъ. А що е цѣльта, питамъ? Кой ще бѣде побѣдителъ ли? Не, но да направимъ нѣщо добро. Да търсимъ, прочѣе, гдѣ е истината безъ да смущаваме нѣкого, и да уважаваме всички онѣзи които, по единъ или по другъ начинъ, работѣтъ искрено за подобрието на чловѣцитѣ.

Прѣдмѣтътъ на настоящата книга е билъ обсъжданъ въ много съчинения. Не е чудно че обстоятелствата сж опжтили много раз-сждителни умове къмъ сжщитѣ изучавания. Но азъ мислѣмъ че прѣдмѣтътъ не е исчерпанъ и че никога нѣма да бѣде исчерпанъ. Азъ ще спомѣнѣмъ особено *Семейството*, отъ г. Дарго, блѣстящия авторъ на *Историята на Мария Стюартъ*; *Семейството разгледаиъ отъ точка зрѣние нравственна и общественна*, отъ г. Бюиссонъ, Протестански пастиръ въ Лионъ, и най сетнѣ нѣколко съчинения отъ священ-никъ Шасей. Двонцата послѣдни автори сж разгледали въпросътъ отъ религиозна точка зрѣние, всякой споредъ духътъ на своето вѣроисповѣдане.

Но най вече не трѣбва да забравѣмъ съ-чинението обнародвано въ Стутгардъ, отъ г. Риехлъ и което е придобило голѣмъ успѣхъ отвждъ Рейнъ. Това съчинение е пълно съ остроумие, и по нѣкога е даже краснорѣчиво. Авторътъ обожава семейний животъ, и въ